

6.7.2010 MARIAPORI VASTAAN SUOMI (tuomio englanniksi)

Maat: Suomi

Antopäivä: 6.7.2010

6 artikla: 1, 10, 41

V: Anna-Liisa Mariapori

<http://www.finlex.fi/fi/oikeus/eurooppa/feit/2010/20104061>

Suomea koskeva ratkaisu.

EUROOPAN IHMISOIKEUSTUOMIOISTUIN

NELJÄS OSA

MARIAPORIN TAPAUUS v. SUOMI

(hakemuksen nro 37751/07)

TUOMIO

STRASBOURG

6. heinäkuuta 2010

LOPULLINEN 06/10/2010

Tästä tuomiosta on tullut lopullinen yleissopimuksen 44 artiklan 2 kohdan nojalla. Se voi olla toimituksellinen tarkistus.

Mariapori vastaan Suomi,

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin (neljäs jaosto), joka kokoontuu jaostossa, jossa on

Nicolas Bratza, presidentti,

Lech Garlicki,

Ljiljanaan Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Mihai Poalelungi, tuomarit,

Anne E. Niemi, väliaikainen tuomari,

ja Lawrence Early, jaoston kirjaaja,

On neuvotellut yksityisesti 15 päivänä kesäkuuta 2010,

Antaa seuraavan tuomion, joka hyväksyttiin kyseisenä päivänä:

MENETTELY

1. Tapaus on peräisin hakemuksesta (nro 37751/07) Suomen tasavaltaavastaan, joka on jätetty Ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 34 artiklan mukainen tuomioistuin Suomen kansalainen Anna-Liisa Mariapori, jäljempänä ”yleissopimus”, esitti 30 päivänä elokuuta 2007.

2. Kantajaa edusti Helsingissä toimiva asianajaja Veli Lahti. Suomi

Hallitusta, jäljempänä ”hallitus”, edusti heidän edustajansa Arto Kosonen, Ulkomaiset asiat.

3. Kantaja väitti erityisesti, että hänen rikosoikeudenkäyntinsä oli kestänyt liian kauan ja että hänen ilmaisunvapauttaan oli loukattu.

4. Neljännen jaoston puheenjohtaja päätti 20. lokakuuta 2008 toimittaa kantelut oikeudenkäyntien kestosta ja sananvapaudesta hallitukselle. Lisäksi päätettiin, että tutkia hakemuksen perusteet samanaikaisesti sen tutkittavaksiottamisen kanssa (29 artiklan 3 kohta.

5. Suomesta valittu tuomari P. Hirvelä peruutti asian käsittelyn (työjärjestyksen 28 artikla Tuomioistuimen säännöt). Hallitus nimitti Anne E. Niemin tilapäiseksi tuomariksi (29 artikla).

TOSIASIAT

I TAPAUKSEN OLOSUHTEET

6. Hakija syntyi vuonna 1943 ja asuu Muurola.

7. Joulukuussa 1997 kantaja, veroasiantuntija, oli vastaajan todistajaasiassa, jossa yleisö syyttäjää oli nostanut syytteen veropetoksesta. Käsiteltävänä olevassaasiassa esitetyt todisteet perustuivat muun muassa veroon verotarkastajien A. ja B laatima tarkastuskertomus.

Hakija on toimittanut oman laskelmansa syytetyn verotettava tulo.

Vastaaja tuomittiin veropetoksesta ja tuomiosta tuli lopullinen

Kesäkuu 1999.

8. Vastaajan verotettavaa tuloa koskevan pyynnön esittäjän arvion jaarvion välinen erotus verotarkastajat antoivat noin 2,5 miljoonaa Suomen markkaa (FIM; noin 494,000 euroa). Pyydettyä vastaajan asianajaja selvittää, voiko erotus selittyä verotarkastajien huolimattomuudella, tai ammatillinen epäpätevyys, johon hakija vastasi valan alla:

”Mielestäni he ovat tehneet sen tahallaan.”

Kun vastaajan asianajaja kysyi, oliko kyse epäpätevyydestä vai tahallisesta verosta tarkastajat olivat todenneet, että verotettava tulo oli 49,815 1,435,000 FIM:n sijasta

FIM, ja hän vastasi:

”Tahallaan.”

Yleinen syyttäjää kysyi:

”Sanotko valan mukaan, että verotarkastajat ovat tahallaan tehneetvirheitä tässä asiassa?”

Hakija vastasi seuraaviin kysymyksiin:

"Kyllä, lukuja ei voida selittää toisin. Verotarkastajilla ei ole ainuttakaan syytä päästä nämä luvut. "

9. Oikeudenkäynti ja kantajan lausunnot on ilmoitettu useissasanomalehdissä, mutta verotarkastajien nimiä ei mainittu missään niistä. Lisäsoikeudenkäynti oli avoinna yleisö ja hakijan todistajanlausunnot kirjattiin sanatarkasti pöytäkirjaan, johon kenellä tahansa oli pääsy.

10. Vuonna 1998 kantaja julkaisi verotusta koskevan kirjan, jossa edellä mainittu oikeusjuttu lainattu. Mainittiin, että "joka tapauksessa ylempi verotarkastaja [A.] tekiväärän valan tietoisesti ja tarkoituksella. Mutta miksi ei, koska hänen miehensä onyleinen syyttäjää [X.], joka työskentelee [toimiston nimi] ". Viisi tuhatta kopiota kirjasta painettiin, joista nointuhat kopiota oli luovutettu elokuun 1999 loppuun mennessä.

11. Poliisi kuulusteli hakijaa ensimmäistä kertaa 18. marraskuuta 1999. Hakija antoi

loppulausuntonsa oikeudenkäyntiä edeltävässä tutkimuksessa 27. tammikuuta 2000.

12. Yleinen syyttäjä nosti 8. joulukuuta 2000 kanteen kantajaa vastaan kunnianloukkaus.

Verotarkastajat A. ja B. liittyivät maksuihin ja laajensivat niitä kattamaan muut lausumat hän teki sen edellä mainitun veropetosmenettelyn aikana. Kutsut järjestettiin kantaja 11. helmikuuta 2001.

13. Hakija pyysi 15. maaliskuuta 2001 Raahen piirituomioistuinta (käräjäoikeus, tingsrätten) jatketaan vastaukselle asetettua määräaika 30 päivään syyskuuta 2001.

Kantaja ilmoitti piirituomioistuimelle pyytää kansallista tutkintavirastoa (keskusrikospoliisi, centralkriminalpolisén) suorittaa tutkimuksen ja pyytää myös korkeinta hallintotuomioistuinta (korkein hallinto oikeus, högsta förvaltningsdomstolen) tiettyjen hallinnollisten tuomioistuinten päätösten kumoamiseksi hänen juttunsa taustalla. Piirituomioistuin pidensi vastaukselleasetettua määräaika 30 päivään syyskuuta 2001.

14. Kantaja pyysi 26 päivänä syyskuuta 2001, että piirituomioistuin jatkaisi määräaika hänen vastaukselleen, koska edellä mainitulla rikostutkinnalla ja kumoamismenettelyllä oli sitä ei ole vielä saatu päätökseen. Piirituomioistuin pidensivastaukselle asetettua määräaika 28 päivään helmikuuta 2002.

15. Kantaja ei antanut kirjallista vastausta määräajassa, mutta pyysi, ettei järjestettävä suullinen käsittely ennen kuin korkein hallinto-oikeus on päättänyt kumota edellä mainitut verotustapaukset.

16. Aluetuomioistuin sai 2 päivänä lokakuuta 2003 korkeimmanhallinto-oikeuden päätöksen edellisten verotuspäätösten kumoamista koskevasta pyynnöstä.

Piirituomioistuin järjesti suullisen käsittelyn kunnianloukkaustapaus toukokuussa 2004.

17. Piirituomioistuin tuomitsi kantajan 26. heinäkuuta 2004, siltä osinkuin on kyse kirjassa esitetyistä lausumista olivat huolissaan törkeästä kunnianloukkauksesta ja tuomitsivat hänet neljään kuukauteen ehdolliseen vankeuteen.

Lisäksi hänet määrättiin maksamaan 5 000 euroa verotarkastajalle

A. korvaukseksi.

Oikeus havaitsi sen, vaikka kantaja olisi voinut olla oikeassa yhtiöverojärjestelmän toimintahäiriöistä, hänen ei olisi pitänyt kritisoida kyseisiä virkamiehiä ylimielisesti. Siltä osin kuin on kyse veropetosmenettelyn aikana annetut lausumat koskivattuomioistuinta, joka katsoi niiden muodostavan kunnianloukkaus, mutta ei törkeä kunnianloukkaus. Koska myös kunnianloukkauksesta perittävät maksut oli nostettu myöhään häntä ei voitu tuomita siitä summasta.

Määräyksestä huolimatta niihin liittyvät korvausvaatimukset voitaisiin tutkia ja kantaja velvoitettaisiin maksamaan yhteensä 4 000 euroa korvauksena verosta tarkastajat A. ja B. henkisestä kärsimyksestä molemmissa tapauksissa.

Piirituomioistuin julisti kaikki osat asia on salattu viidentoista vuoden ajan, lukuun ottamatta sovellettavia säännöksiä ja päätelmiä.

18. Kantaja haki 27 päivänä syyskuuta 2004 muutosta Vaasanmuutoksenhakutuomioistuimeen

(hovioikeus, hovrätten), väittävät muun muassa, että hänen yleissopimuksen 6 ja 10 artiklan mukaisia oikeuksiaan on rikottu ja että kyseessä oleva toimi ei ollut törkeä kunnianloukkaus. Hän pyysi myös, ettei muutoksenhakutuomioistuimien aloiteta asian käsittely joukkotiedotusvälineitä käsittelevässä neuvostossa (Julkisen sanan neuvosto, Opinionsnämnden För massmedier – ”neuvosto”) oli joko antanut asiaa koskevan lausuman tai ilmoittanut tuomioistuimelle, että lausunto annettaisiin.

19. Neuvosto ilmoitti 14. joulukuuta 2004 muutoksenhakutuomioistuimelle, ettei se anna lausumaa materiaa. Muutoksenhakutuomioistuin järjesti asiassa suullisen käsittelyn tammikuussa 2006.

20. Muutoksenhakutuomioistuin vahvisti 25 päivänä huhtikuuta 2006 enemmistöpäätöksellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimentuomion. Se havaitsi, että puuttuminen hakijan sananvapauteen oli välttämätöntä ja oikeasuhteista.

Kuitenkin yksi hänen eriävässä mielipiteessään esitetyistä perusteista, jonka mukaan kantaja olisi vapautettava velvoite maksaa korvaus A.:lle ja B.:lle molemmissa tapauksissa, koska kantajan kritiikki ei ylittänyt ne rajat, jotka virkamiehet hyväksyivät virkatehtäviään hoitaessaan. Ja tuomioistuin ei pitänyt asian käsittelyn kestoa niin kohtuuttomana, että se olisi oikeuttanut lieventämään tai luopumaan hakijan tuomio. Lopuksi, muutoksenhakutuomioistuin kumosi piirituomioistuimen päätöksen asian julistamisesta - Tiedostosalaisuus.

21. Kantaja haki 26 päivänä kesäkuuta 2006 muutosta korkeimpaan oikeuteen (korkein oikeus, högsta domstolen), toistetaan valitusperusteet, joihin on vedottu muutoksenhakutuomioistuimessa.

22. Korkein oikeus kieltäytyi 2 päivänä maaliskuuta 2007 antamasta muutoksenhakulupaa.

II. ASIAA KOSKEVA KANSALLINEN LAINSÄÄDÄNTÖ

23. Rikoslain (rikoslaki, strafflagen) 3 luvun 515/2003 2 pykälän mukaan laki, jolla oli voimassa rikoksen tekohetkellä, ja sitä sovelletaan kyseiseen rikokseen. Jos jokin muu laki kuin rikoksen tekohetkellä voimassa ollut laki on voimassa tuomion tekohetkellä, uusi laki käytetään, jos sen soveltaminen johtaa lievempään tulokseen.

24. Rikoslain 27 §:n 1 momentti, joka oli voimassa tapahtumien tapahtumishetkellä, muutetaan seuraavasti:

"HENKILÖ, joka väittää, vaikkei ole vastoin hänen parempaatietämystään, että joku on tehnyt rikos tai muu teko, joka saattaa tehdä tästä henkilöstä halveksuntaa taivaikuttaa hänen kauppaansa, tai menestys tai se, joka levittää valheita tai valheellisia vihjauksia jostakusta, tuomitaan kunnianloukkauksesta ja tuomittu vankeuteen vähintään kuukaudeksi ja enintään vuodeksi tai vähintään sadaksi sakoksi
- Merkkejä.

Jos kunnianloukkaus on julkinen tai painetussa julkaisussa, kirjallisestitai kuvien kautta, joita syytetty jakaa tai on jakanut, rangaistus on vankeusrangaistus, jonka kesto on vähintään kaksi kuukautta ja enintään kaksi kuukautta ”Vuosisia tai sakkoa, joka on vähintään kaksi sataa markkaa.”
25. Rikoslain 24 §:n 531/2000 momentti 9, joka oli voimassa tuomion tekohetkellä, muutetaan seuraavasti:

"HENKILÖ, joka (1) levittää väärää tietoa tai väärää vihjausta toisesta henkilöstä, jotta teko jotka ovat omiaan aiheuttamaan vahinkoa tai kärsimystä kyseiselle henkilölle tai alistamaan kyseisen henkilön halveksuntaan, tai (2) esittää poikkeavan huomautuksen toisesta muusta kuin 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla, on tuomittava sakon tai vankeusrangaistuksen halventamisesta enintään kuuden kuukauden ajaksi.

Kritiikki, joka kohdistuu henkilön toimintaan politiikassa, liiketoiminnassa, julkisessa virassa,

julkisessa asemassa, tiede, taide tai vastaava julkinen asema, joka ei selvästikään ylitä omistusoikeus ei ole 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua kunnianloukkausta. "

26. Rikoslain 24 luvun 10 §:ssä säädetään, että jos 9 §:ssä tarkoitettusakunnianloukkauksessa rikos tehdään joukkotiedotusvälineitä käyttäen tai muulla tavoin antamalla tietoja tai monien käytettävissä olevien vihjausten mukaan rikoksentehtäjä tuomitaan törkeästä kohtelusta kunnianloukkaus sakkoa tai vankeutta vastaan enintään kahden vuoden ajan.

III. ASIAANKUULUVAT KANSAINVÄLISET MATERIAALIT

27. Euroopan neuvoston parlamentaarinen yleiskokous hyväksyi 4. lokakuuta 2007 päätöslauselman 1577 (2007), kohti kunnianloukkauksen kriminalisointia, jossa se kehotti niitä jäsenvaltioita, jotka edelleen määrätä vankeusrangaistuksia kunnianloukkauksesta, vaikka niitä ei itse asiassa asetetakaan, niiden poistamiseksi viivytyksettä.

LAKI

I YLEISSOPIMUKSEN 6 ARTIKLAN 1 KOHDAN VÄITETTY RIKKOMINEN

28. Kantaja valitti, että hänen rikosoikeudenkäyntinsä kokonaiskesto oli ollut yhteensopimaton yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa määrätty kohtuullisen ajanvaatimus, joka kuuluu seuraavasti:

"Kaikkien häntä vastaan nostettavien rikossyytteiden määrittämisessä jokaisella on oikeus... kuulusteluun..." kohtuullinen aika... Tuomioistuimelta..."

29. Hallitus kiisti tämän väitteen.

A. Osallistuminen

30. Yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että kantelu ei ole 35 §:n 3 momentissa tarkoitettu ilmeisen perusteeton valmistelukunnan puolesta. Se toteaa lisäksi, että sitä ei voida ottaa tutkittavaksi millään muulla perusteella. Sen vuoksi se on julistettu hyväksyttäväksi.

B. Merkit

31. Huomioon otettava ajanjakso alkoi 18 päivänä marraskuuta 1999, jolloin kantaja ensimmäisen kerran poliisi kuulusteli häntä ja päättyi 2. maaliskuuta 2007, jolloin korkeinoikeus kieltäytyi valittamasta. IT näin ollen se kesti seitsemän vuotta ja kolme kuukautta kolmella toimivaltatasolla.

32. Yhteisöjen tuomioistuin toistaa, että menettelyn kestonkohtuullisuutta on arvioitava tapauksen olosuhteet ja seuraavat perusteet: asian monimutkaisuus, hakijoiden ja asianomaisten viranomaisten toiminta (ks. monien muiden viranomaisten joukossa Pélissier ja Sassi vastaan Ranska, ei. 25444/94, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUKSEN (1999 –II) 67 KOHTA)

33. Hallitus huomautti, että lukuun ottamatta niiden määrääkojen pidentämistä, jotka kantaja on antanut kansalliset tuomioistuimet ja kantajan pyynnöt asian käsittelyn lykkäämisestä, asian käsittelyn kokonaiskesto viranomaisten vastuu olisi ollut vain noin neljä vuotta ja seitsemän kuukautta. Hakijan oma käytös oli viivästyttänyt asian käsittelyä noin kahdella vuodella ja kuudella kuukaudella yksi kuukausi ja yhdeksäntoista päivää muutoksenhakutuomioistuimessa. Tapaus oli ollut laaja ja monimutkainen koeaineiston määrä ja tapauksen kohde. Hallitus katsoi, että ei ollut aikaa toimettomuuteen tai tarpeettomiin viivytyksiin.

34. Pyyntönsä esittäjä väitti, ettei häntä voida pitää vastuussa viivästyksistä määrääjän pidentäminen ja lykkäykset johtivat siihen, että vireillä kansallisessa tutkintavirastossa ja korkeimmassa hallinto-oikeudessa hän oli ollut hallitsematon. Tapaus ei ollut laaja.

35. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että oikeudenkäyntiä edeltävä tutkinta ja syytteiden käsittely kestivät noin yhden vuosi, oikeudenkäynti tuomioistuimessa kolmen vuoden ja seitsemän kuukauden aikana ja oikeudenkäynti muutoksenhakutuomioistuimessa lähes vuosi ja seitsemän kuukautta. Oikeudenkäynnin aikana kantaja kaksi kertaa pyysi määräajan pidentämistä ja kaksi kertaa myös asian siirtämistä myöhempään lava. Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että vaikka on totta, että kantaja oli esittänyt tällaisia pyyntöjä, nämä pyynnöt pelkästään tämä ei selitä menettelyn liiallista kestoa. Jokainen piirituomioistuimen myöntämä pidennys se kesti useita kuukausia. Myös piirituomioistuin suostui lykkäämään suullista käsittelyä useammalla kuin yhdellä ja puoli vuotta korkeimman hallinto-oikeuden käsittelyn lopputulosta odottaessa. Kun jälkimmäinen käsittely saatiin päätökseen syyskuussa 2003, ja se kesti vielä kahdeksan kuukautta ennen suullista käsittelyä kuuleminen järjestettiin piirituomioistuimessa. Samoin kantajan valitustuomioistuimessa esittämä pyyntö lykkääminen selittää vain kolmen kuukauden lykkäyksen, kun taas muutoksenhakutuomioistuin kesti yli vuoden järjestä suullinen kuuleminen.

36. Yhteisöjen tuomioistuin on todennut usein, että yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohtaa on rikottu asioissa, jotka koskevat samankaltainen kuin käsiteltävänä olevassa asiassa (ks. edellämainittu asia Pélissier ja Sassi).

37. Tutkittuaan kaikki sille toimitetut asiakirjat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että hallitus ei ole esittänyt tosiseikkoja tai väitteitä, joiden perusteella se voisi tehdä tässä asiassa toisenlaisen päätelmän tapaus. Ottaen huomioon asiaa koskevan oikeuskäytäntönsä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että menettely oli kohtuuton, eikä se täyttänyt kohtuullista aikaa koskevaa vaatimusta.

38. Näin ollen yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohtaa on rikottu.

II. YLEISSOPIMUKSEN 10 ARTIKLAN VÄITETTY RIKKOMINEN

39. Kantaja valitti lisäksi, että hänen oikeuttaan sananvapauteen oli loukattu hänet on tuomittu hänen kirjassaan annettujen lausuntojen loukkaamisesta ja määrätty maksamaan korvaus nämä lausumat sekä tuomioistuin käsittelyssä annetut lausumat. Hän turvautui direktiivin 10 artiklaan Yleissopimus, joka kuuluu seuraavasti:

"1. Jokaisella on oikeus sananvapauteen. Tähän oikeuteen sisältyy vapaus pitää mielipiteitä ja tiedon ja ajatusten vastaanottaminen ja levittäminen ilman viranomaisten puuttumista asiaan ja riippumatta siitä, rajoilla. Tämä artikla ei estä valtioita vaatimasta televisio -, televisio – tai elokuvayritykset.

2. Näiden vapauksien harjoittamiseen, koska sillä on velvollisuuksia ja velvollisuuksia, voidaan soveltaa sellaisista mahdollisuuksista, ehdoista, rajoituksista taiseuraamuksista, joista säädetään laissa ja jotka ovat tarpeen demokraattisen yhteiskunnan, kansallisen turvallisuuden, alueellisen koskemattomuuden tai yleisen turvallisuuden, ehkäisyn – tai rikosten, terveyden tai moraalin suojelun, maineen suojelun tai muiden oikeuksia, luottamuksellisesti saatujen tietojen ilmaisemisen estämisestä tai oikeuslaitoksen auktoriteetti ja puolueettomuus. "

40. Hallitus kiisti tämän väitteen.

A. Osallistuminen

41. Yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että kantelu ei ole 35 §:n 3 momentissa tarkoitettu ilmeisen perusteeton valmistelukunnan puolesta. Se toteaa lisäksi, että sitä ei voida ottaa tutkittavaksi millään muulla perusteella. Sen vuoksi se on julistettu hyväksyttäväksi.

B. Merkit

1. Osapuolten huomautukset

a) Hakija

42. Kantaja huomautti, että jokaisella on oikeus sananvapauteen, mukaan lukien vapaus antaa lausuntoja ja julkistaa tietoja ja ideoita. Todistajana oikeuskäsittelyssä hän oli ollut vannoo kertovansa totuuden. Hänelle ei ollut kerrottu etukäteen, että kertomalla totuuden hän olisi syytetty kunnianloukkauksesta. Yksikään kansallinen tuomioistuin ei ollut todistanut hänen laskelmiaan virheellisiksi hänen syytöksensä eivät siis olleet väärä. Kantaja oli veroasiantuntijaeikä toimittaja, jolla oli hän ilmaisi mielipiteensä asiasta, jonka hän uskoi olevan totta. Sananvapaus oli perustuslaissa ja tässä perusoikeudessa taattua poikkeusta ei voida soveltaa rikoslain määräykset.

43. Kirjan osalta kantaja väitti kertoneensa vain totuuden: verotarkastaja A. oli sitoutunut väärä vala, eikä sitä ollut vielä syytetty. Kirjassa oli esitetty vaintosiasiat sellaisina kuin ne olivat tulleet esiin veromenettely.

b) Hallitus

44. Hallitus sopi, että kantajan tuomio ja velvollisuus maksaa vahingonkorvauksia ja kustannukset olivat johtaneet siihen, että hän puuttui sananvapauteen.

45. Mitä tulee vaatimukseen, jonka mukaan puuttumisesta on ”säädetty laissa”, hallitus huomautti, että kantaja ei ollut kyseenalaistanut tätä. Joka tapauksessa väitetyillä toimenpiteillä oli ollut perusta Suomen lainsäädännössä, erityisesti perustuslaissa ja erityisesti rikoslain 27 luvun 1 jaksossa, sellaisena kuin se on voimassa

- Asianmukainen aika. Lisäksi valituksenalaisella puuttumisella oli ollut perusteltu tavoite, nimittäin suojelu muiden maineesta tai oikeuksista.

46. Välttämättömyyttä koskevan vaatimuksen osalta hallitus huomautti, että kantaja oli asiantuntija-todistaja piirituomioistuimissa, ja tässä ominaisuudessa hänen oli odotettu esittävän vaihtoehtoinen arvio verotarkastajien A. ja B. laskelmille tässä ominaisuudessa verona asiantuntija, kantaja oli syyttänyt A. ja B.:tä vakavasta virkavirheestä ja veronmaksajat. Nämä huomautukset, jotka ovat seurausta tapauksenkeskittyneestä julkisesta huomiosta, ovat saaneet joukkotiedotusvälineet, jotka julkaistiin myöhemmin vuonna 1998 verotusta koskevassa kirjassaan.

47. Sekä piirituomioistuin että muutoksenhakutuomioistuin olivat todenneet, että kantaja ei ollut voinut perustella hänen syytöksensä, jotka olivat hänen vakaumuksensa perusta. Hallitus katsoo, että hakijan väitteet ylittivät hyväksyttävän kritiikin rajat, eikä niitä voitu pitää pyrkimyksinä herättää julkista keskustelua veroviranomaisten toiminnasta. Tämä oli vielä tärkeämpää. todistettava, että vastaajalla on oikeudenkäynneissä, joissa kantaja oli antanut todistajanlausunnon, on tuomittu törkeästä veropetoksesta ja verotarkastajien laskelmat on vahvistettu kaikki toimivallan tasot.

48. Kantajan väitteitä voitaisiin pitää henkilökohtaisina loukkauksina, jotka oli edistää verotarkastajien halveksuntaa ja haittaa sekä heidän ammattiaan kyky ja yksityiselämä. Erityisesti kantajan kirjassa esitetyt väitteet olivat - Kritiikkiä HENKILÖKOHTAISESTI. Hakijan on täytynyt ymmärtää, että hänen väitteensä kasvaisivat julkisuutta.

49. Lisäksi kansalliset tuomioistuimet olivat pitäneet tärkeänä kaikkia asian tosiseikkoja, jotka oli merkityksellistä arvioitaessa, oliko hakijan ilmaisunvapauden puuttuminen ollut ”välttämätön”. Arviointimarginaaliin viitaten hallitus totesi, että toimenpiteet vastasivat ”kiireellistä sosiaalista tarvetta” ja olivat ”oikeasuhteisia oikeutettuun tavoitteeseen nähden” jatkettiin ”ja että kansallisten viranomaisten perustelut niiden perusteleminen olivat” merkityksellisiä ja riittävästi ”.

2. Tilintarkastustuomioistuimen arvio

1. Oliko siinä häiriötä?

50. Yhteisöjen tuomioistuin on asianosaisten kanssa samaa mieltä siitä, että kantajan tuomio, ehdollinen vankeusrangaistus hänelle määrätty velvollisuudet ja vahingonkorvausten ja kustannusten myöntäminen loukkasivat hänen oikeuttaan vapauden ilmaisuun, sellaisena kuin se on taattu yleissopimuksen 10 artiklan 1 kohdassa.

2. Määrättiinkö se laissa ja pyrittiinkö siihen oikeutettuun tavoitteeseen

51. Yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että hallituksen mukaan syytöksetperustuivat Suomen lainsäädäntöön, erityisesti perustuslaissa ja erityisesti rikoslain 27 luvun 1 jaksossa. Lisäksi valituksenalaisella puuttumisella oli perusteltu tavoite, nimittäin maineen tai oikeuksien suojeleminen. Pyynnön esittäjä väitti, että ilmaisunvapaudesta ei voida poiketa

Rikoslain määräykset.

52. Tuomioistuin toteaa, että sananvapautta sovelletaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 10 artiklan 2 kohdassa säädettyjä poikkeuksia. Valmistelukunta. Yhteisöjen tuomioistuin myöntää, että väliintulo perustui rikostuomion 27 luvun 1 kohtaan. Koodi sellaisena kuin se on voimassa kyseisenä ajankohtana. Sitä siissäadettiin lailla (ks. Nikula v. Suomi, ei31611/96, 34 kohta, Euroopan ihmisoikeussopimus 2002 II; Selistö v. Suomi, ei. 56767/00, 34 §, 16. marraskuuta 2004, Karhuvaara ja Iltalehti vastaan Suomi, ei. 53678/00, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 2004 X kohta 43 ja Eerikäinen ym. v. Suomi, ei. 3514/02, 58 §, 10. helmikuuta 2009) ja sillä pyrittiin oikeutettuun tavoitteeseen suojella mainetta tai oikeuksia muiden osalta 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

3. Oliko puuttuminen demokraattiseen yhteiskuntaan välttämätöntä?

53. Tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaansananvapaus on yksi demokraattisen yhteiskunnan olennainen perusta ja yksi sen edellytyksistä ja jokainen yksilön itsetunto. Jollei yleissopimuksen 10 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, sitä ei sovelleta ainoastaan ”tietoon” tai ”ideoihin”, jotka vastaanotetaan tai pidetään loukkaamattomina tai välinpitämättömyys, mutta myös ne, jotka loukkaavat, järkyttävät tai häiritsevät. Tällaisia ovat moniarvoisuuden ja suvaitsevaisuuden vaatimukset, ja laajakatseisuutta, jota ilman ei ole ”demokraattista yhteiskuntaa”. Tämän vapauden edellytyksenä on 10 artiklan 2 kohdassa säädetty poikkeukset, joita on kuitenkin tulkittava tiukasti. Minkä tahansa rajoitukset on vahvistettava vakuuttavasti (ks. esimerkiksi Lingens v. Itävalta, 8. heinäkuuta 1986, 41 §, A-sarja EI. 103 ja Nilsen ja Johnsen vastaan Norja [GC], ei. 23118/93, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUKSEN (1999 –VIII) 43 KOHTA).

54. Edellä 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu adjektiivi ”tarpeellinen” tarkoittaa, että sosiaalinen tarve ". Sopimusvaltioilla on tietty harkintavalta arvioidessaan, onko tällainen tarve on olemassa, mutta se kulkee käsi kädessä eurooppalaisen valvonnan kanssa, joka kattaa sekä lainsäädännön että päätökset sen soveltamisesta, jopa riippumattoman tuomioistuimen päätökset. Yhteisöjen tuomioistuimella on näin ollen toimivalta annetaan lopullinen päätös siitä, onko ”rajoitus” ristiriidassa ilmaisunvapauden kanssa, sellaisena kuin se on suojattuna 10 artikla (ks. Janowski v. Puola [GC], ei. 25716/94, 30 KOHTA, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUS 1999-I).

55. Käyttäessään valvontavaltaansa yhteisöjen tuomioistuimen on tutkittava, onko se syyllistynyt puuttumiseen asiaan koko asian osalta, mukaan lukien hakijan esittämien huomautusten sisältö ja asiayhteys jonka hän teki heille. Sen on erityisesti määritettävä, oliko liikkeeseenlaskuun puuttuminen ”oikeasuhteisia tavoiteltuihin oikeutettuihin päämääriin nähden” ja viranomaiset perustelivat sitä ”asianmukaisella ja riittävällä tavalla” (ks. Sunday Times v. Yhdistynyt kuningaskunta (ei. 1), 26. huhtikuuta 1979, 62 kohta, sarja A ei. 30; edellä mainittu lingens v. Itävalta, § 40; Barfod v. Tanska, 22 Helmikuu 1989, 28 kohta, sarja A ei. 149; edellä mainittu Janowski v. Puola, 30 § ja News Verlags GmbH & Co. KG vastaan Itävalta, ei. 31457/96, 52 KOHTA, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUS 2000 I). Näin tehdessään yhteisöjen tuomioistuimen on varmistettava, että kansalliset viranomaiset sovelsivat standardeja, jotka olivat 10 ja lisäksi, että ne perustuivat asiaa koskevien tosiseikkojen hyväksyttävään arviointiin (ks. Jersild v. Tanska, 23. syyskuuta 1994, 31 kohta, sarja A ei. 298).

56. Tilintarkastustuomioistuin toistaa, että virkamiehiin, jotka toimivat virkamiehinä, sovelletaan poliitikkojen tavoin hyväksyttävän kritiikin laajempi raja. Nämä rajat voivat kuitenkin joissakin tapauksissa olla laajemmat: ottaa huomioon, että virkamiehet käyttävät toimivaltaansa yksityisiin henkilöihin nähden. Se ei kuitenkaan voi on sanottava, että virkamiehet ovat tietoisesti avoimia seuraamaan tarkasti jokaista sanaansa ja teoistaan, samassa laajuudessa kuin poliitikot, ja siksi niitä olisi kohdeltava yhdenvertaisesti viimeksi mainitun kanssa, kun se ottaa huomioon niiden toimintaa koskevan kritiikin

(ks. edellä mainittu Nikula v. Suomi, 48 kohta).

57. Yhteenvetona voidaan todeta, että tilintarkastustuomioistuimentehtävänä on valvoa, ettei se korvaa kansallisia viranomaisia sen sijaan, että ne tarkistaisivat 10 artiklan mukaisesti asiaa kokonaisuudessaan, ne ovat tehneet arvostusvaluutuksiensa mukaisesti (ks. monien muiden viranomaistenjoukossa Fressoz ja Roire v. Ranska [GC], ei. 29183/95, 45 KOHTA, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUS1999-I).

58. Mitä tulee käsiteltävänä olevan asian tosiseikkoihin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkastelee ensimmäisen oikeusasteentuomioistuimen kantaja oikeudenkäynnin aikana, jossa hän oli vastaajan todistaja.

59. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettäveropetosmenettelyn aikana syyttäjä kyseenalaisti kantajan ja vastaajan asianajaja. Oikeudenkäyntiasiakirjoista käy ilmi, että kantaja vastasi näihin kysymykset olivat ytimekkäitä eivätkä laajentaneet vastauksiaan enempää kuin oli tarpeen. Lisäksi hän puhui valan alla.

60. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettäoikeudenkäynti ja kantajan lausumat on annettu tiedoksi useissa sanomalehdissä, mutta verotarkastajien nimiä ei mainittumissään raporteissa. Tuomioistuinmenettely oli avoin yleisölle, ja hakijan todistajanlausunnot kirjattiin sanasta sanaan pöytäkirjoissa, joihin kenelläkään oli pääsy. Lisäksi piirituomioistuin totesi, että kantaja oli hän ei ole aktiivisesti kiinnittänyt tiedotusvälineiden huomiota itseensä tai hänen lausuntoihinsa, eikä hän olisi voinut estää häntä tiedotusvälineissä raportoivat lauseet.

61. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantajankritiikki kohdistui verotarkastajiin, jotka olivat virkamiehiä. Lisäksi hän syyllistyi heidän käytökseensä vastaajantapauksessa ja syytti heitä on tehnyt rikoksen virassa.

62. Tilintarkastustuomioistuin muistuttaa, että 10 artiklassa eiainoastaan suojata ajatusten ja tietojen sisältöä ilmaistu, mutta myös muoto, jossa ne välitetään. Osapuolten sananvapaus oikeussali ei ole rajoittamaton, ja tietyt intressit, kuten oikeuslaitoksentoimivalta, ovat tärkeitä se riittää oikeuttamaan tämän oikeuden rajoittamisen. Yhteisöjentuomioistuin viittaa kuitenkin oikeuskäytäntöönsä, jonka mukaan se on vain poikkeuksellisissa olosuhteissa rajoitus - jopa lievänrikosoikeudellisen seuraamuksen muodossa - esimerkki puolustusasianajajan ilmaisunvapaudesta voidaan hyväksyä tarpeen mukaan demokraattisessa yhteiskunnassa. (ks. edellä mainittu Nikula, 54 –55 § ja Kyprianou v. Kypros, ei.73797/01, EUROOPAN IHMISOIKEUSSOPIMUKSEN 174 ARTIKLA, 2005 XIII). Yhteisöjen tuomioistuimen osalta olisi sovellettava samanlaisia näkökohtia todistajien lausuntoihin todistamassa oikeudessa.

63. Lisäksi tilintarkastustuomioistuin on tietoinen siitä, että sananvapauteen puuttuminen oikeudenkäynti voisi myös nostaa esiin yleissopimuksen 6 artiklanmukaisen kysymyksen, joka koskee oikeutta syytetty oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin. Vaikka osapuoltenilmaisunvapautta ei pitäisi rajoittaa, " aseet ja muut oikeudenmukaisuutta koskevat näkökohdat voivat edistää vapaata väitettä osapuolet (ks. edellä mainittu Nikula v. Suomi, 49 §).

64. Tuomioistuinten ja päätuomarin tehtävänä on johtaa oikeudenkäyntiä siten, että varmistetaan asianosaisten asianmukainen käyttäytyminen ja ennen kaikkea oikeudenkäynnin oikeudenmukaisuus sen sijaan, että tutkittaisiin myöhemmässä oikeudenkäynnissä asianosaisten oikeussalissa antamien lausuntojen asianmukaisuus (ks. edellä mainittu Nikula v. Suomi) edellä oleva 53 kohta).

Käsiteltävänä olevassa asiassa tuomari eipuuttunut asiaan tai pyytänyt kantajaa vetämään hänet takaisin lausunto. Kantajaa ei myöskään varoitettu lausuman vakavuudenseurauksista. Se oli ei lava väitti, että hän oli syyllinen oikeuden halventamiseen. Lisäksi on todettava, että menettelyn ansiosta verotarkastajat pystyivät häpäisemään kantajansyytökset. Tilintarkastustuomioistuin korostaa, että kantaja oli osallisena veromenettelyssä puolustuksen todistajana ja vastasi ainoastaan hänelle on esitetty kysymyksiä.

65. Tuomion ankaruuden osalta ensimmäisen oikeusasteentuomioistuin toteaa, että kantajaa ei voida tuomita resepti, mutta hänet määrättiin maksamaan yhteensä 4 000 euroa korvauksena A.:lle ja B.:lle mielenterveydestä kärsimystä.

66. Ottaen huomioon edellä esitetyt seikat, jotka koskevat kantajantuomioistuimen aikana antamia lausuntoja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että näissä menettelyissä verotarkastajat olisivat voineet kohtuudella hän odotti sietävänsä hakijan valan nojalla antamia lausuntoja vastaajan todistaja (ks. edellä mainittu Nikula v. Suomi, 51 kohta), erityisesti kun kantaja oli velvollinen vastaa hänelle esitettyihin kysymyksiin, niin hän ei voinut muuta kuinkertoa näkemyksensä tosiasioista. Tarkasteltuna tätä vastaan taustaa ja koska poikkeavia päätelmiä tukevia poikkeuksellisia olosuhteita ei ole (ks. edellä 62 kohta), yhteisöjen tuomioistuin ei ole vakuuttunut siitä, että kansalliset tuomioistuimet toimivat arvostus saavutti kohtuullisen tasapainon asian tähän osaan liittyvien etujen välillä.

67. Kantajan kirjassa esitettyjen lausumien osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kirjaa v oitaisiin luonnehtia polemisena asiakirjana tai esitteenä, joka pyrkii osallistumaan julkiseen keskusteluun. Kirja on pääasiassa kuvaili hakijan näkemyksiä veroviranomaisten, myös verotarkastajan A, toimista. Hänen kirjassaan esittämistään lausunnoista kantaja tuomittiin neljään kuukauteen ehdolliseen vangitsemiseen ja velvoite maksaa 5 000 euroa verotarkastajalle A. korvaukseksi. Vaikka tuomio on periaatteessa asia kuuluu kansallisille tuomioistuimille, ja tuomioistuinkatsoo, että vankeusrangaistuksen määrääminen koska kunnianloukkauksena on sopusoinnussa hakijan ilmaisunvapauden kanssa, yleissopimuksen 10 artiklassa taattu ainoastaan poikkeustapauksissa, erityisesti silloin, kun perusoikeudet ovat vakavasti heikentyneet, kuten esimerkiksi vihapuheen tai yllytyksen tapauksessa väkivaltaan (ks. Cumpăna ja Mazăre v. Romania [GC], ei. 33348/96, 115 kohta, Euroopan ihmisoikeussopimus 2004 –XI; ja soveltuvin osin, Feridun Yazar vastaan Turkki, ei. 42713/98, 27 §, 23. syyskuuta 2004 ja Sürek ja Özdemir v. Turkki [GC], nos. 23927/94 ja 24277/94, 63 §, 8. heinäkuuta 1999).

68. Pikatapauksen olosuhteet - klassinen tapaus, jossa henkilöä loukataan keskustelu tärkeästä yleisen edun mukaisesta asiasta, nimittäin veroviranomaisten toimista - ei esitetä minkäänlaisia perusteluja vankeusrangaistuksen määräämiselle. Tällainen seuraamus, luonto vaikuttaa väistämättä rauhoittavasti julkiseen keskusteluun. Se, että hakijan vankeusrangaistus oli ehdollinen eikä hän itse asiassa palvellut sitä, se ei muuta tätä päätelmää. Vaikka kansallinen viranomaisten puuttuminen hakijan sananvapauteen on saattanut olla perusteltua pyrkimys löytää tasapaino kyseessä olevien erilaisten kilpailevien intressien, rikosoikeudellisten seuraamusten ja kansallisten tuomioistuinten hänelle asettama korvausvelvoite oli ilmeinen ne ovat luonteeltaan ja vakavuudeltaan suhteettomia ottaen huomioon hakijan oikeutetun tavoitteen tuomio kunnianloukkauksesta.

69. Tilintarkastustuomioistuin toteaa lisäksi, että Euroopan neuvoston parlamentaarinen yleiskokous Päätöslauselmassa 1577 (2007) kehoitettiin niitä jäsenvaltioita, jotka edelleen säätävät vankeusrangaistuksista kunnianloukkaus, vaikka niitä ei itse asiassa asetetakaan, niiden poistamiseksi viipymättä (ks. 27 kohta) edellä).

70. Yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että jo itsessään määrättyjen seuraamusten ankaruus ylitti ”välttämättömän” hakijan ilmaisunvapauden rajoittaminen. Tästä syystä ei ole tarpeen tutkia enempää hänen kirjassaan annettujen lausuntojen luonne. Ottaa huomioon tämän asian osan ja vaikka valtiolle on annettu harkintavaltaa tällä alalla, kansalliset tuomioistuimet eivät ole on löydettävä tasapuolinen tasapaino kyseessä olevien kilpailevien intressien välillä.

71. Näin ollen yleissopimuksen 10 artiklaa on rikottu niiden lausuntojen osalta, jotka on annettu hakijan oikeudenkäynnin aikana sekä kirjassaan annettujen lausuntojen osalta.

III. HAKEMUKSEN LOPPUOSA

72. Kantaja valitti myös yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdan nojalla, että muutoksenhakutuomioistuin ei ollut arvioinut uudelleen hänen tapauksessaan ja 6 artiklan 3 kohdan d alakohdassa tarkoitetut todisteet siitä, että hänen todistajilleen ei ollut annettu mahdollisuus todistaa ja että jos olisi, heidän lausuntonsa eivät olisi näkyneet muutoksenhakutuomioistuimen arvostelukykyä. Lisäksi hän valitti yleissopimuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että syyttömyyttä oli rikottu, koska syyttäjä ei voinut todistaa laskelmiensa olevan virheellisiä. syyllinen. Lopuksi kantaja valitti yleissopimuksen 13 artiklan mukaisesti, ettei hänellä ollut tehokkaat oikeussuojakeinot, koska muut menettelyn osapuolet olivat olleet virkamiehiä.

73. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa asiakirja-aineiston perusteella, että valituksenalaisissa asioissa ei esitetä mitään vaikuttaa siltä, että yleissopimuksen mukaisia hakijan oikeuksia on rikottu. Näin ollen tämän osan hakemus on ilmeisen perusteeton, ja se on hylättävä EY:n perustamissopimuksen 35 artiklan 3 ja 4 kohdan Valmistelukunta.

IV. YLEISSOPIMUKSEN 41 ARTIKLAN SOVELTAMINEN

74. Yleissopimuksen 41 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Jos tuomioistuin toteaa, että yleissopimusta tai sen pöytäkirjoja on rikottu ja jos kyseisen korkean sopimuspuolen sisäisessä lainsäädännössä sallitaan ainoastaan osittainen hyvitys, antaa tarvittaessa vain tyydytystä vahingon kärsineelle. "

A. Vahinko

75. Hakija vaati 176,155 euroa (euroa) rahoituksen osalta ja 270000 euroa ei-rahallinen vahinko.

76. Hallitus totesi, että aiheutuneiden rahallisten vahinkojen välillä ei ollut syy-yhteyttä väitetty yleissopimuksen 6 artiklan rikkominen. Rahallisesta vahingosta ei saa maksaa korvausta myönnetty tämän otsakkeen mukaisesti. Jos rikkominen todetaan 10 artiklan nojalla, hallitus huomautti, että kantaja ei ollut toimittanut mitään todisteita väitetystä rahallisesta vahingosta eikä kuittia tai muita vaadittujen määrien maksamisen selvennyksiä. Jos tuomioistuin toteaa, että päätös on tehtävä tämän otsakkeen mukaisesti myönnetty määrärahat eivät saa ylittää 33,390.84 euroa, toisin sanoen oikeudellisen tuen kokonaismäärää. oikeudenkäyntikulut, jotka kansalliset tuomioistuimet ovat määränneet kantajan maksettaviksi vastapuolen oikeudenkäyntikuluina bileet. Muiden kuin taloudellisten vahinkojen osalta hallitus katsoi, että osa kantajan väitteistä olisi hylättävä niin perusteettomasti kuin ne liittyivät ilmoittamattomiin kanteluihin. Joka tapauksessa kantajan väitteet olivat kohtuuttomia kvantin osalta, eikä palkkio saisi ylittää 5 000:ta euroa.

77. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että 10 artiklan nojalla todetun rikkomisen ja väitetyn rikkomisen välillä on syy-yhteys rahallinen vahinko. Näin ollen on perusteltua tehdä hakijalle tämän pää. Kaikki olosuhteet huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myöntää kantajalle 33.390.84 euroa korvaus rahallisesta vahingosta. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kantajalla on oltava kestänyt ei-rahoituksellinen vahinko. Yhdenvertaisen päätöksen perusteella se myöntää kantajalle 6 000 euroa ei-rahoituksellisten vahinkojen kunnioittaminen.

78. Kantaja vaati myös 43,812 euroa kansallisissa tuomioistuimissa aiheutuneista kuluista ja kuluista ja muut menettelyn aikana aiheutuneet lisäkustannukset ja -kulut.

79. Hallitus kiisti nämä väitteet. Hallitus väitti, ettei mitään eritelmää, joka koskisi oikeudenkäyntikulut ja -kulut on toimitettu Euroopan yhteisöjentuomioistuimen työjärjestyksen 60 artiklan mukaisesti. Lisäksi se vaikutti siltä, että kantaja oli saanut oikeusapua. Joka tapauksessahallitus totesi hakijan kuluja ja menoja koskevat korvausvaatimukset, siltä osin kuin määrätön määritelty, ovat liian suuria määrältään ja korvauksen kokonaismäärä saa olla enintään 7,500 euroa (arvonlisävero mukaan luettuna) asian käsittely kansallisissa tuomioistuimissa ja 2 000 euroa hovi.

80. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan hakijalla on oikeus oikeudenkäyntikulujen korvaamiseen ainoastaan siltä osin kuin on osoitettu, että ne ovat tosiasiallisesti ja väistämättä aiheutuneet ja kohtuullista kvantin suhteen. Tässä tapauksessa on otettava huomioon sen hallussa olevat tiedot ja edellä mainitut perusteet huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että on kohtuullista myöntää 10 000euro n summa (mukaan lukien arvonlisäysvero) kaikkien päämiesten kustannust en kattamiseen.

C. Oletuskorko

81. Tilintarkastustuomioistuin pitää asianmukaisena, että maksukyvyttömyyskorko perustuu maksuvalmiusluoton Euroopan keskuspankin korko, johon olisi lisättävä kolmeprosenttiyksikköä.

NÄISTÄ SYISTÄ YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN PÄÄTTI YKSIMIELISESTI

1. Julistaa kantelut menettelyn kestosta ja sananvapaudesta voidaan ottaa tutkittavaksi ja muu kanne jätetään tutkimatta;
2. Katsoo, että yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohtaa on rikottu menettely;
3. Katsoo, että yleissopimuksen 10 artiklaa on rikottu niiden lausuntojen osalta, jotka on annettu hakijan oikeudenkäynnin aikana sekä kirjassaan annettujen lausuntojen osalta;
4. Pidot
 - a) vastaajana olevan valtion on maksettava hakijalle kolmen kuukauden kuluessa päivästä, jona tuomiosta tulee lopullinen yleissopimuksen 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti, seuraavat määrät:
 - I) 33,390.84 euroa (kolmekymmentäkolme tuhatta kolmesataa ja yhdeksänkymmentä euroa ja kahdeksänkymmentäneljä senttiä) sekä kaikki verot, jotka voidaan periä rahallisesta vahingosta;
 - II) 6 000 euroa (kuusi tuhatta euroa) sekä mahdolliset verot, jotka voidaan periä ei-rahoituksellisista maksuista vahingot;
 - III) 10 000 euroa (kymmenen tuhatta euroa) sekä kantajalta mahdollisesti perittävä vero kustannukset ja kulut;
 - b) edellä mainittujen kolmen kuukauden päättymisestä maksujen suorittamiseen saakka yksinkertainen korko on maksetaan edellä mainituista määristä Euroopan keskuspankin maksuvalmiusluoton korkoa vastaavalla korolla maksukyvyttömyysjakson aikana korotettuna kolmella prosenttiyksiköllä;
5. Hylätään loppuosa kantajan vaatimuksesta tyydytyksestä.

Tehty englanniksi ja ilmoitettu kirjallisesti 6 päivänä heinäkuuta 2010 työjärjestyksen 77 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti Hovissa.

Lawrence Early Nicolas Bratza
Kirjaajan puheenjohtaja